

[Lise Hækkerup]

at miljøinvesteringer skal udnyttes til også at skabe flere arbejdspladser.

Det er tankevækkende, at vi har den store arbejdsløshed, samtidig med at der stadig er masser af uløste miljøproblemer. Der er f.eks. masser af beskæftigelse i byfornyelse, renere teknologi, genanvendelse af byggematerialer, naturgenopretning, miljøvenlig infrastruktur, oprydning af giftdepoter, byøkologi og affalds-sortering, alt sammen initiativer, som, hvis de gennemføres optimalt, kræver aktiv indsats af befolkningen og dermed opfordrer til ændrede livsstilsholdninger.

Til de væsentligste politiske styringsmidler for et godt miljø, som vi herhjemme har indført, hører CO₂-afgiften og de grønne afgifter. Når de slår igennem for alvor, tror jeg, man vil kunne mærke en helt anderledes folkelig bevidsthed omkring ressourcebesparelserne. En undersøgelse, som er foretaget for ganske nylig, har vist, at folk gerne betaler noget mere, hvis de ved, at pengene går til et renere miljø.

I Socialdemokratiet og i regeringen i det hele taget handler vi ud fra en strategisk planlægning, som dels løber over den samme tidsmæssige periode som foreslået i beslutningsforslaget, dels falder godt i tråd med de stærke miljømæssige tanker, der gennemsyrrer beslutningsforslaget.

Vi har sympati for forslaget, men ender alligevel med at afvise det, idet vi mener, at vi allerede er godt på vej i den rigtige retning – ikke mindst takket være et godt samarbejde med forslagsstillerne.

Rønholdt (KF):

Man skal altid være en lille smule betænkelig, når ordføreren starter med ros, for så kender man godt svaret senere!

Den strategi vil jeg også følge, for jeg synes også, det lyder rimelig fornuftigt. Men vi må alle sammen erkende, at det er en politisk debat. Den er især politisk, når man vil nedsætte en kommission, hvor konklusionerne på forhånd er kendt. Lad mig blot komme med et enkelt citat fra selve forslaget, hvor der står:

»Udgangspunktet er, at der er behov for at gennemføre et opgør med den traditionelle vækstpolitik i de industrialiserede samfund – herunder det danske samfund – frem mod en økologisk bæredygtig udvikling præget af markant mindre ressourceforbrug og ændrede værdier.«

Det er altså et bundet mandat, man giver den kommission – en kommission, som skal være sammensat af både politikere og embedsmænd. Jeg kan på sin vis godt forstå ideen, men fraråder den alligevel og henlægger den til en politisk debat.

Hvad er det egentlig, vi skal redegøre for? Ja, vi kender jo for så vidt godt hele grundlaget for diskussionen. Det er Brundtlandrapporten, og det er konsekvenserne af Brundtlandrapporten. Vi har i årtier, i århundreder, sagt: Nu kommer dommedagen! Men den er ikke kommet endnu.

Vi har i århundreder sagt, at der er begrænsede råvarer, og aldrig nogen sinde har der været så mange råvarer og så store lagre som nu.

Vi har diskuteret klimaforandringer. Der har rent faktisk været klimaforandringer for tusinder af år siden, og det er en bevægelse, en udvikling, som stadig forløber. Spørgsmålet er: Har vi skubbet til disse klimaforandringer? Vi ved for lidt om det.

Vi har snakket om fødevareremangel i årtier og i århundreder, og aldrig har der været så store fødevareroverskud som netop nu.

Brundtlandrapporten og de vedtagelser, der fandt sted i Rio for 2 år siden, er en god begyndelse på tiltag, der er underbygget. Forestiller man sig, at det i det væsentligste drejer sig om begrebet vækstpolitik – eller, som jeg forestiller mig at nogen siger: vi bliver nødt til at føre minus- eller en nulvækstpolitik med henblik på en mere ligelig fordeling af verdensressourcerne mellem den rige verden og ulandene – så er det i høj grad en politisk diskussion.

Vi har fra konservativ side flere gange hævdet, at vækst er en forudsætning for den indsats, i-landene kan udøve over for ulandene. Det gjorde vi i januar 1988 i forbindelse med forespørgselsdebatten om Brundtlandrapporten. Det gjorde vi i 1990 under en tilsvarende forespørgselsdebat. Det gjorde vi i 1992 forud for Riokonferencen. Ja, det gjorde den konservative miljøminister, hr. Per Stig Møller, på Riokonferencen om miljø og udvikling, og det gjorde vores ordfører for en måned siden i forbindelse med debatten om regeringens miljøpolitiske redegørelse.

En vækstpolitik med størst mulig respekt for bestræbelserne på at anvende den reneste teknologi og gøre den størst mulige brug af genbrug – ja, det er jo det, vi gør, og vi skal udvikle